

et Enighedskammer. Hvis de maa sige til sig selv: Naar vi først have indanket vor Sag for et Enighedskammer, og vi saa ikke synes om den Afgørelse, der falder, vil det svie til os gennem Bøder, fordi vi ikke ville bøje os, saa vil det meget let have til Følge, at Enighedskammerne aldrig eller kun meget sjældent ville blive brugte. Det forekommer mig dog, at det ikke skulde være Opgaven at bringe det dertil, men at Opgaven skulde være at tilvejebringe en Institution, der hyppig kan blive brugt netop i saadanne Tilfælde, hvor man ellers maa befrygte, at der vil opstaa Kampe og Strejker. Gaar man den Vej, at give Enighedskammerne Tvangsmyndighed, vil Følgen blive, at Parterne ikke ville søge denne Institution, thi det er jo afhængigt af Parternes eget Ønske, om de ville indanke deres Sag for et Enighedskammer. Det er Grundvolden; man kan ikke tvinge dem til at bringe deres Sag ind for det, naar de ikke selv ville, og det ville de naturligvis kun, naar det er sammensat saaledes, at de have Tillid dertil. Naar Fri- villigheden helt igennem er bevaret, ville de ofte have deres Stridigheder bilagte ved saadanne Enighedskammer, og jeg tror at kunne sige, at vistnok hverken Arbejdsgiverne eller Arbejderne søge Strid for Stridens Skyld. Jeg har i alt Fald aldrig erfaret det, men jeg har erfaret, at de søge at opnaa bestemte Goder, og kunne de opnaa dem ved Forhandling, vil det sikkert aldrig falde dem ind at gribe til voldkomme Midler. Den Erfaring har jeg personlig gjort i den Virksomhed, jeg selv har haft inden for det paa- gældende Omraade. Altsaa, naar der oprettes en Institution, som Parterne have Tillid til, er jeg overbevist om, at vi ville slippe for mange af de Kampe, som ellers ville komme, og som vistnok ingen ønsker at Samfundet skal være Vidne til; men lægge vi en Tvangsmyndighed i Enighedskammerens Hænder, ville de blive meget lidt benyttede, og Kampen vil saa komme alligevel. Vi vilde altsaa da have lavet en Institution, som vilde vise sig magtesløs over for de Forhold, som det skulde være dens Opgave at ordne. Derfor vil jeg sige til det ærede Medlem, at jeg vil ønske, at han maa komme bort fra de Betæneligheder, han nærer over for Lovforslaget; thi jeg tror ikke, at man bør forandre det i den Retning, da man saa

ikke vilde naa det Maal, som skulde naas ved det. Jeg skal selv tilbageholde de Ønsker, jeg i andre Henseender kunde nære, blot for at saa denne Institution etableret, blot for at det kan blive forsøgt, at Forholdene kunne blive saaledes ordnede, at Arbejdsgiverne og Arbejderne paa en hurtig og let Maade kunne saa deres Krav fyldestgjorte, og at Stridigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, naar de opstaa, kunne, saa vidt det staar i menneskelig Magt, bringes til Afgørelse uden at bryde ud i aabenbar Kamp. Jeg ser i Lovforslaget et Mittel til at saa en saadan Institution etableret, og derfor vil jeg til Trods for, at jeg kunde ønske enkelte Ting forandrede, navnlig med Hensyn til Formandsvalget, give Afkald derpaa og tage Lovforslaget, saaledes som det foreligger, for at vi derved kunne komme til bedre Tilstande, end vi have for Øjeblikket.

Stilling: Ogsaa jeg hilser det foreliggende Lovforslag med stor Glæde, idet jeg tror, at det, hvis det bliver Lov, vil hidrage meget til at afhjælpe de Ulemper, der nu paa mange Omraader bestaa inden for de forskellige Sag. Allerede for ca. 14 Aar siden fremkom der paa Delegeretmøder her i Landet Ønsker om, at der maatte oprettes saadanne Domstole, der kunde afgøre Stridigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, og Aar efter Aar vedtoges Resolutioner i lignende Retning. Det var dog først ved det store Industrimøde her i 1892, at Tankerne fik en klar Form, idet Forslagsstilleren til dette Lovforslag holdt et indledende Foredrag derom, og der vedtoges den Gang enstemmig en Resolution, der gik ud paa, at man vilde andrage Regering og Rigsdag om, at der maatte blive oprettet saadanne Voldgiftsretter, som det kaldtes den Gang. Den ærede 6te Landstingsmand for 2den Kreds (B. G. C. Jensen) udtalte, at i Næringslovkommissionen var den samme Tanke ogsaa fremme, men det Mindretal, der interesserede sig for at saa denne Sag frem, fik alligevel ikke sin Tanke formuleret paa en saadan Maade, at det kom ind i Lovudskiftet. Jeg vil her tilføje, at jeg vilde have ønsket, at det var kommet frem der paa den Maade, som det var paatænkt, idet Meningen var, at Institutionen skulde kigges fastere til